

Arrest

nr. 162 430 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Servisch-Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 1999 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 3 april 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 7 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. X van 25 april 2002 stelt de Raad van State de afstand van het geding vermeld in punt 1.3. vast.

1.5. Op 7 oktober 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 9 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Bij arrest nr. X van 25 mei 2007 verwerpt de Raad van State het beroep vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 30 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 9 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 5 februari 2008 wordt de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 21 maart 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 29 september 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt aangevuld op 25 augustus 2010, 10 september 2010, 14 november 2010 en 6 januari 2011.

1.15. Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.14. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 16 februari 2012 wordt het beroep verworpen.

1.17. Op 25 november 2011 wordt de verzoekende partij nogmaals bevolen het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 27 maart 2012 dient de verzoekende partij nog maar eens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd aangevuld op 26 juli 2012, 24 juli 2013 en 25 juli 2013.

1.19. Op 23 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.18. onontvankelijk wordt verklaard.

1.20. De verzoekende partij wordt op 30 augustus 2013 bevolen het grondgebied te verlaten.

1.21. Op 6 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

1.22. Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.20.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanjet. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen principe van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“1. Ten eerste wenst verzoeker tegen deze beslissing in te brengen dat een ziekte niet noodzakelijk een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM opdat deze ziekte aanleiding zou kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een aanvraag tot verblijf op grond van dit artikel kan worden ingediend door een vreemdeling “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behelst dus drie verschillende gevallen. Het is de arts-adviseur die de ziekte moet aftoetsen aan alle drie de gevallen.

Uit de beslissing valt af te leiden dat verwerende partij oordeelt dat de ziekte van verzoeker niet in aanmerking kan komen voor het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat de aandoening niet levensbedreigend is.

Verwerende partij stelt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelijk met artikel 3 EVRM: “(...) betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Verwerende partij haalt eveneens aan dat “[o]m van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9§1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.”

De bestreden beslissing is gestoeld op een medisch advies dat stelt dat de aandoening van betrokkene “geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”

Deze motivering is kennelijk onredelijk en totaal irrelevant omdat artikel 9ter Vreemdelingenwet op geen enkele wijze kan worden gelijkgesteld met artikel 3 EVRM. Een dergelijke conclusie miskent de tekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet, dat geenzins naar artikel 3 EVRM verwijst. Daarom moet artikel 9ter Vreemdelingenwet ruimer worden geïnterpreteerd dan artikel 3 EVRM.

Uw Raad oordeelde reeds meermaals in die zin. (zie o.a. RvV 27 november 2012, nr. X RvV 29 november 2012, nr. X; RvV 29 november 2012, nr. X RvV 30 november 2012, nr. X; RvV 4 december 2012, nr. X; RvV 7 februari 2013, nr. X Intussen behoort deze zienswijze tot de vaste rechtspraak van uw Raad.

De Raad van State bevestigde dat een interpretatie van artikel 9ter als zou dit artikel te reduceren zijn tot de drempel van artikel 3 EVRM, te beperkend is. (zie o.a. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en 225.635; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Concreet betekent dit dat verzoekers aandoening, zelfs indien deze niet “ernstig” genoeg zou zijn in de zin van artikel 3 EVRM, een reden kan vormen om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat drie afzonderlijk te onderzoeken mogelijke redenen om een verblijfsmachtiging toe te kennen omwille van medische redenen. Zoals verwerende partij in bovenstaande geciteerde motivering terecht opmerkt, is het ene geval niet doorslaggevend ten opzichte van het andere geval. Wél dienen alle drie de mogelijkheden te worden onderzocht, op gelijke basis.

Doordat de beslissing van verwerende partij onterecht bovenstaande strikte interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hanteert, is de beslissing kennelijk onredelijk en schendt zij manifest de motiveringsplicht.

2. Ten tweede voert verzoeker aan dat verwerende partij naliet een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar zijn medische toestand, de ontwikkeling hiervan in de toekomst en de invloed hierop van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Nochtans is verwerende partij hiertoe verplicht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.A. Wat betreft de aandoening van verzoeker, maakt het medisch advies van de arts-adviseur gewag van algemene, ondoordachte standpunten.

Zo weet de arts-adviseur dat de depressie van verzoeker “[spontaan] evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.”

Dergelijke uitspraken zijn niet onderbouwd en fout. Ze geven blijk van algemene veronderstellingen zonder dat deze aan verzoekers situatie werden getoetst. Zo gaat verwerende partij bijvoorbeeld niet na of de depressieve stoornissen van verzoeker wel enige kans maken op verbetering. Daarom kunnen dergelijke motieven geen plaats hebben in een afdoende gemotiveerde beslissing.

Het risico op zelfmoord wordt bovendien onderbouwd door de neergelegde medische attesten.

Verzoeker meent dat verwerende partij wel erg kort door de bocht ging met betrekking tot zijn aandoening. De arts-adviseur is van mening dat zijn depressie per definitie een gunstig verloop kent en dat de behandeling ervan niet essentieel is. Dit gaat in tegen het gezond verstand, tegen wat algemeen geweten is over deze ziekte en tegen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo oordeelde het Hof in het arrest Karim t. Zweden van 4 juli 2006 dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. (EHRM, Karim t. Zweden, 2006). (Zie ook MAES M., “Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”, T.Vreemd. 2013, afl. 1, 19-39.)

2.B. Wat betreft de beschikbaarheid van een behandeling in het land van herkomst, moet worden teruggerepen naar de opmerking dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op drie verschillende gevallen van toepassing is. Zoals uit de bewoordingen van het artikel af te leiden is, dient te worden nagegaan of verzoekers ziekte “een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Bijgevolg moet worden nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid stelt inderdaad dat “[de] beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer

kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu laat verwerende partij na hier nog maar enig onderzoek naar te doen. In de bestreden beslissing lezen we: “(...) zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is.”

De arts-adviseur stelt zonder meer dat “er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

Verwerende partij vermeldt dus wel dat de ziekte van betrokkene geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, maar doet ook niet meer dan het te vermelden. Het gaat om een conclusie zonder argumentatie.

Nochtans werd in het verzoekschrift tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door de vorige raadsman van verzoeker, gewezen op rapporten die de werkelijke, tijdige en adequate beschikbaarstelling in vraag stellen. Het is dan ook helemaal niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker geen onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij een eventuele terugkeer.

Volgens de rechtspraak van uw Raad moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

“Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn.” (RvV 14 februari 2013, nr. X

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer komt summier en oppervlakkig over en ging niet vooraf door een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek. Het laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom verwerende partij van mening is dat zijn aandoening niet ernstig genoeg is en in het bijzonder waarom een adequate behandeling in het land van herkomst voor hem beschikbaar zou zijn. Op vlak van motivering schiet de bestreden beslissing dan ook kennelijk tekort.

3. Tot slot is verzoeker van mening dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft om de bestreden beslissing aan te vechten.

Het Grondwettelijk Hof heeft op 16 januari 2014 in het arrest nr. 1/2014 immers geoordeeld dat een annulatieberoep bij uw Raad, in geval dat er een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, geen effectief rechtsmiddel uitmaakt. Het garandeert immers niet dat nieuwe elementen in overweging zullen genomen worden, onderzoekt enkel de wettigheid en werkt niet schorsend:

“B.4.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ». (...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de

schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk

geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Aangezien verzoekster in casu een verdedigbare grief aanbrengt onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat ruimer is dan artikel 3 EVRM maar het artikel ook omvat, nl. een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het gebrek aan beschikbare, adequate gezondheidszorg in zijn thuisland, voldoet een annulatieberoep bij uw Raad volgens het Grondwettelijk Hof niet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals voorgeschreven door artikel 13 EVRM.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in een erg recent arrest dat de procedure van vernietiging en schorsing geen effectief rechtsmiddel inhoudt wanneer het verblijf wordt geweigerd en een uitwijzingsbevel wordt afgeleverd en een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ingeroepen. (EHRM 27 februari 2014, Josef t. België, beschikbaar op <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-141199>)

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat de verzoekende partij heeft aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw te nemen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

3.5. Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte

zoals voorzien in artikel 9ter, §1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij dan ook toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verwerende partij genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201.; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.6. De verzoekende partij richt zich in haar betoog onder meer tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer.

3.6.1. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij naliet een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar haar medische toestand, de ontwikkeling hiervan in de toekomst en de invloed hierop van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zij meent dat het advies van de arts-adviseur gewag maakt van algemene, ondoordachte standpunten waarbij zij erop wijst dat voornoemde motiveert dat haar depressie *“[spontaan] evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.”* Zij meent dat dergelijke uitspraken niet onderbouwd en fout zijn, dat ze blijken geven van algemene veronderstellingen zonder dat deze aan haar situatie werden getoetst. Zij wijst erop dat het risico op zelfmoord wordt onderbouwd door de neergelegde medische attesten. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij wel erg kort door de bocht ging met betrekking tot haar aandoening, dat de arts-adviseur van mening is dat haar depressie per definitie een gunstig verloop kent en dat de behandeling daarvan niet essentieel is, dat dit tegen het gezond verstand ingaat, tegen wat algemeen geweten is over deze ziekte en tegen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De verzoekende partij betoogt voorts ook dat moet worden nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, dat *in casu* de verwerende partij nalaat hiernaar enig onderzoek te doen.

3.6.2. Het advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partij werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Dit advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 6.12.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 8.11.2013 en de medische stukken d.d. 13.04.2011, 31.03.2012, 18.05.2012 en 9.10.2012 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van [de wet] van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar het hierboven geciteerde

advies van 20 januari 2014. Aldus strekken de motieven van de bestreden beslissing zich uit tot de inhoud van dit advies.

3.6.3. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.6.4. Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer valt immers uiteen in twee delen. Enerzijds wordt geoordeeld dat de in het aangeleverde standaard medische getuigschrift en de bijlagen beschreven depressie geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dit onderdeel slaat op de eerste toepassingsgeval zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Anderzijds wordt geoordeeld dat de depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en dat de behandeling louter symptomatisch en dus niet essentieel is alsook dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is, zodat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

3.6.5. Het betoog van de verzoekende partij handelt onder meer over dit tweede onderdeel van het advies, met name waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat de depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin, de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is.

Uit het standaard medische getuigschrift van 8 november 2013 (en de bijlagen) die door de ambtenaar-geneesheer worden aangehaald blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan *'ernstige depressie met psychotische kenmerken en herhaalde vraag naar zelfdoding'*. Betreffende de medische behandeling wordt gewezen op een medicamenteuze behandeling alsook op verschillende opnames op de psychiatrie meer bepaald van 30 tot en met 31 maart 2012, van 16 tot en met 18 mei 2012, van 18 mei 2012 tot en met 13 juli 2012 en van 16 september tot en met 9 oktober 2012. Als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, noteert de arts van de verzoekende partij *'levenslang'*. Bij de rubriek D *"Wat zouden de gevolgen en de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?"* vermeldt het standaard medisch getuigschrift het volgende: *"suïcide"*. Bij de vraag naar de specifieke noden in verband met de medische opvolging, noteert de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift *'psychiatrische opvolging'*. Uit de *'ontslagbrief hospitaal psychiatrie'* na opname van 30 tot en met 31 maart 2012 blijkt dat de verzoekende partij werd doorverwezen omwille van toenemende depressieve klachten, hypochondrie en suïcide deatje. Als psychiatrische diagnose wordt depressie weerhouden en worden medicijnen alsook ambulante opvolging voorzien. Uit de *'ontslagbrief hospitaal psychiatrie'* na opname van 16 tot en met 18 mei 2012 blijkt dat de verzoekende partij het moeilijk blijft hebben, dat zij tijdens de gehele opname in depressieve, neerslachtige stemming is. Als psychiatrische diagnose wordt waanstoornis weerhouden en worden medicijnen alsook verdere opname voorzien. Uit de *'ontslagbrief hospitaal psychiatrie'* na opname van 18 mei 2012 tot en met 3 juli 2012 blijkt dat de verzoekende partij jarenlang ambulant in begeleiding was, dat zij zich in het verleden aanbood met hypochondrische klachten die een waanachtig karakter gekregen hebben, in het begin van de opname lijkt de verzoekende partij rigide in haar denken, ziet zij weinig verandering mogelijk en lijkt zij hierdoor de zin in het leven te verliezen. Uit het document blijkt verder dat in het begin van de opname de lichamelijke klachten op de voorgrond staan, dat gesprekken voornamelijk daarover gingen, dat verder in de opname, mede dankzij de medicatieverandering, de verzoekende partij beter in staat lijkt te spreken over het onderliggende verdriet en angst. Voorts wordt ook gesteld dat de verzoekende partij in het begin vaak medicatie nodig had om tot rust te komen en haar *'gedachten te stoppen'*, dat dit na verloop van tijd werd afgebouwd en de verzoekende partij zichzelf beter kon hanteren. Over het einde van de opname wordt gesteld dat de verzoekende partij vroeg of zij mocht terugkomen als het niet meer

ging. Als psychiatrische diagnose wordt waanstoornis en depressieve stoornis weerhouden en worden medicijnen alsook opvolging door de huisarts en ambulante begeleiding voorzien. Uit de 'ontslagbrief hospitaal psychiatrie' na opname van 16 september 2012 tot en met 9 oktober 2012 blijkt dat de verzoekende partij wordt heropgenomen, dat de verzoekende partij twee maand na ontslag zelf opnieuw contact opneemt, dat haar hulpvraag onveranderd is, dat zij aangeeft het leven niet meer te zien zitten daar het haar ontbreekt aan toekomstperspectief, dat zij het verlangen naar euthanasie uitspreekt. Voorts blijkt uit het verslag dat de hulpvraag die de verzoekende partij stelde was of zij haar konden helpen met sterven. Als psychiatrische diagnose wordt depressie, recidiverend, ernstig met psychotische kenmerken weerhouden en worden medicijnen voorzien.

3.6.6. Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1 van deze wet genoemde risico en de Raad deze beoordeling niet kan maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden opgemerkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wel de nodige redengeving dient te vermelden die de Raad in staat stelt om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich precies gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een risico zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten en de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt daarom nog niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

3.6.7. De Raad stelt vast dat de redengeving in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet in overeenstemming is met de aan zijn oordeel voorgelegde medische stukken. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 8 november 2013 en de bijlagen waarin de verzoekende partij wordt gediagnosticeerd met onder meer recidiverende depressie en waanstoornis.

Betreffende de depressie is de ambtenaar-geneesheer, wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet betreft, evenwel van oordeel dat deze aandoening binnen enkele maanden spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin en dat een behandeling met psychofarmaca niet essentieel, d.i. niet noodzakelijk, is. Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich echter tot het verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van 8 november 2013 en de bijlagen, attesten die echter geen enkele feitelijke grondslag bieden voor de stelling dat de aandoening zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. In tegendeel wordt in deze attesten door de behandelende geneesheren onder meer gesteld dat het gaat om een recidiverende depressie, dat psychiatrische opvolging en medicatie nodig zijn en dat de verwachte behandelingsduur levenslang is alsook dat het onderbreken van de behandeling kan leiden tot suïcide.

Het motief dat de aandoening ook zonder behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en de behandeling niet essentieel is, wordt aldus tegengesproken door de vaststellingen in de voorgelegde medische attesten.

Aldus is duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling van de psychiatrische aandoening van de eerste verzoekende partij niet overeenstemmen met de vaststellingen van de behandelende arts in het door de verzoekende partij bijgebrachte standaard medische getuigschrift en de bijlagen.

In het advies wordt echter, naast de verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 8 november 2013 en de bijlagen, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling (onder meer psychiatrische opvolging en medicatie) niet noodzakelijk is en de aandoening binnen enkele maanden en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt geen behandeling vergt zodat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

3.6.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre de verwerende partij het belang van de verzoekende partij bij onderhavige procedure in vraag stelt daar zij medeloosheid en hoofdpijn aanwendt als medisch motief terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingevoerd om ernstig zieke vreemdelingen tijdelijk de nodige medische zorgen te verstrekken, met als gevolg dat de door de verzoekende partij in haar recentste aanvraag om machtiging tot verblijf opgeworpen kwalen onmogelijk kunnen in aanmerking worden genomen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het door de verzoekende partij voorgelegde standaard medische getuigschrift van 8 november 2013, blijkt dat de diagnose gesteld door de behandelende arts *'ernstige depressie met psychotische kenmerken en herhaalde vraag naar zelfdoding'* is en dus niet *'medeloosheid en hoofdpijn'*, zodat haar betoog over de vraag naar het belang gelet op het gebrek aan ernst van de ziekte, nu enkel hoofdpijn en medeloosheid als medisch motief worden aangevoerd, feitelijke grondslag mist.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de door haar ingeroepen medische toestand ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en meent dat de medische getuigschriften die de verzoekende partij bij haar aanvraag voegt niet toestaan tot een dergelijke aandoening te besluiten zoals duidelijk gemaakt wordt door de ambtenaar-geneesheer, stelt de Raad vast dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 januari 2014 kan immers geenszins gelezen worden dat de in de getuigschriften beschreven aandoening, met name depressie, niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre de verwerende partij er aldus in haar nota met opmerkingen op wenst te wijzen dat de in de door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde getuigschriften beschreven medische toestand niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins in het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch in de motieven van de bestreden beslissing kan gelezen worden. Deze argumentatie kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 januari 2014 is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies deel uitmaakt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet onder punt 3.5., beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien de bestreden beslissing dient vernietigd te worden gelet op de bovenstaande uiteenzetting, behoeven de overige onderdelen van het middel geen verder onderzoek. Geheel ten overvloede wijst de Raad nog op wat volgt.

3.7. De bijkomende motivering die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing voorziet omtrent de vraag of de aandoening van de verzoekende partij een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en de internationale rechtspraak waarnaar hij verwijst, kan de vastgestelde onwettigheid dan ook niet opheffen. Nog daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris over de bevoegdheid beschikt om in de bestreden beslissing een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM door te voeren nu artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat *"de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft"*, merkt de Raad nog op dat de verwerende partij te dezen niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen. De verwerende partij kan niet betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM bij de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen, is bovendien niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van

een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. De verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.8. Nu de bestreden beslissing steunt op een beslissend advies waarin zonder voldoende feitelijke grondslag is geoordeeld dat de depressie van de verzoekende partij *in casu* niet beantwoordt aan het tweede in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet voorziene toepassingsgeval, schendt deze beslissing de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER